

De Leeuw van Noordwijk

of hoe hoogmoed voor de val komt....

door Frans Angevaare

Op het hoogste punt van de trapgevel van het oude raadhuis staat een zandstenen leeuw, een schild vasthoudend waarop het wapen van Noordwijk is afgebeeld en delicaat balancerend maar hoog verheven boven het alledaagse gewoel, al langer dan een eeuw vorstelijk uit te kijken over onze monumentale Voorstraat. Misschien is hij (en zijn tweelingbroertje om de hoek) jullie nog nooit opgevalen, want iedereen komt natuurlijk via de voor- of achterdeur van het nieuwe gemeentehuis binnen en bijna niemand (ik wel dus....) heeft vanuit zijn of haar werkplek zicht op deze trouwe beestjes, die op hun oude dag tot hun schande nog een soort van antenne op hun schouders moeten verdragen. Enfin, waar het om gaat, er is een aardig anekdotisch verhaal verbonden aan die leeuw dat het waard is om eens geboekstaafd te worden. Bij deze dan maar.

Waarschijnlijk zullen er niet veel collega's meer zijn – en al helemaal geen bestuurders – die nog meegemaakt hebben dat het gemeentehuis werd uitgebreid – eerst in 1985 met de vleugel aan de Heilige Geestweg, en toen die af was en in gebruik genomen, een paar jaar later met het gedeelte aan de Voorstraat. Het moet alweer zo'n twintig jaar geleden zijn dat die laatste vleugel werd gebouwd, en dat gebeurde onder andere met behulp van een torenkraan die op het binnenterrein – toen nog geen tuin – was geplaatst. Toen de nieuwbouw op hoogte was en de kraan zijn laatste diensten had bewezen, moest hij worden verwijderd en dat was natuurlijk een beetje lastiger dan hem plaatsen – hij had zichzelf immers van zijn uitweg aan de Voorstraat benomen. Maar, in de bouwwereld is dat een triviaal probleem: de kraan werd gedemonteerd en zou gewoon in stukken en brokken over het oude raadhuis heen worden getild.

Nu hadden we in die tijd een burgemeester die, laten we zeggen, zijn carrière gemaakt had in een andere tijdgeest. Vandaag de dag heten burgemeesters gewoon Harry, maar de toenmalige burgervader wekte de indruk dat zelfs zijn eega 's-avonds in de echtelijke sponde nog "mijnheer de burgemeester" te-

gen hem zei. Hij had geen voornaam, hij was voornaam.

Ik heb in mijn begintijd nog meegemaakt dat iedereen spontaan en onderdanig van zijn stoel opstond toen hij een kamer binnenkwam. Alle aanwezigen behalve ikzelf, want wist ik veel wie die vreemde snuiter was die zo maar zonder te kloppen de vergadering binnenliep.....

Eén van de prerogatieven die hij zichzelf had toebedacht, was dat hij als eerste burger dezer gemeente het recht had zijn auto pal voor de ingang van het (oude) gemeentehuis neer te zetten. Laat hem maar als hij dat nou zo graag wil, zal iedereen wel gedacht hebben, en dat bord met een parkeerverbod dat er stond, ach zei de veldwachter, dat gold voor gewone stervelingen die géén burgemeester waren.

Zo ook toen het moment daar was dat de kraan van het binnenterrein moest worden weggehaald. Zonder de weg af te zetten (deden we toen nog niet, je zag zo wel dat je er een tijdje niet meer door kon) werd er een stevig uit de kluiten gewassen mobiele telescoopkraan vóór de ingang van het nieuwe raadhuis geposteerd, met een dieplader aan beide zijden. Dat betekende dat de kraan met zijn last een flinke zwaai moest maken: zo ongeveer 180°, over het tussenlid én het oude raadhuis heen, naar de dieplader bij de ingang van het oude raadhuis – en naar de andere vrachtwagen nog meer. En onder de zwaaiing van de kraan, daar stond pontificaal de heilige koe van de burgemeester. Want ja, die ga je natuurlijk niet voor zoiets onbenulligs als het weghalen van een kraan ergens anders neerzetten. En als je tussentijds weg zou moeten, nou, dan verplaatsen ze die dieplader maar even.

Zo'n soevereine houding bleek toch het verzoeken van de goden te zijn, en die lieten dan ook weldra merken dat een bekleeder van het wereldlijke ambt van burgemeester maar een tamelijk onbetekenende positie inneemt in het kosmische geheel der dingen. Of, anderszijds, het kan ook de kraanmachinist geweest zijn die dacht, wat een eigenaardige en eigenwijze lui, die Noordwijkers, en van de

weeromstuit bewust of onbewust wat minder voorzichtig was dan dat hij normaal was. Hoe dan ook, op een gegeven moment volbracht de kraan een van zijn grote zwaaien over het raadhuis, en tikte daarbij en passant lichtjes onze leeuw aan, die al die jaren rustig en ongestoord op zijn post was gebleven. Maar nu zeilde hij met zijn sokkel en al, onderwijl een lichte brokstukkenregen veroorzakend, als een deus ex machina naar beneden en kwam op minder dan een halve meter van de burgemeestersauto terecht. De arme leeuw richtte zich met enige hulp van goed weggekomen omstanders weer op

maar moest wel een poot missen. Daarentegen kwamen de burgemeester en zijn auto er met slechts een ster in de voorruit en een paar krasjes goed af – kijk maar eens naar de deuk in het trottoir en stel je voor waarmee we de landelijke pers hadden kunnen halen: de leeuw van Noordwijk achter het stuur van de burgemeestersauto. Maar er is de rest van de dag in het gemeentehuis nog heel wat besmuikt genuïfd en gegniffeld.....

De leeuw na zijn val.....

heeft zich weer opgericht....

maar blijkt toch enigszins gehavend te zijn.....